

Karácsonyi Lap

A KOMÁROMI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

XV. évfolyam 35. szám

Bódás János
Ne vesztegelj

Hozzád pásztorok és bölcsek,
meghódolni jöttek
s gyönyörködtek... Örövend a szív
minden újszülöttnék.

Kedves vagy te, ahogy anyád
dajkál mosolyogva.
Mintha tested harmatos, friss
virágszirom volna.

S milliók, kik éj s nap csak a
testért robotolnak,
ma lélekben jászolodhoz
elzarándokolnak.

De én ennél messzebb látok:
látom a Keresztet,
melyre értem áldozatként
durván felszegeztek.

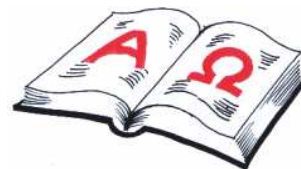
Látom a vért, mely a sötét
bűnt tisztára mossa,
s látom a nagy követ a zárt
sírról félredobva.

Látlak mennybe emelkedni
megdicsőült testben,
s tudom: tiéd a hatom
földön és a mennyben.

Ezért van jó békességem,
neved ezért áldom,
nekem már nem Kisdéd vagy, de
Meváltóm s Királyom!

Ajánlás:

Ünnepelj, de ne vesztegelj
ott a jászol mellett.
Azt ismerd meg, kiben minden
ígéret betellett!
Hited reményt, békességet,
üdvösséget úgy hoz,
ha eljutsz a Kisdedtől a
győzelmes Krisztushoz!

SIMEON HITVALLÁSA

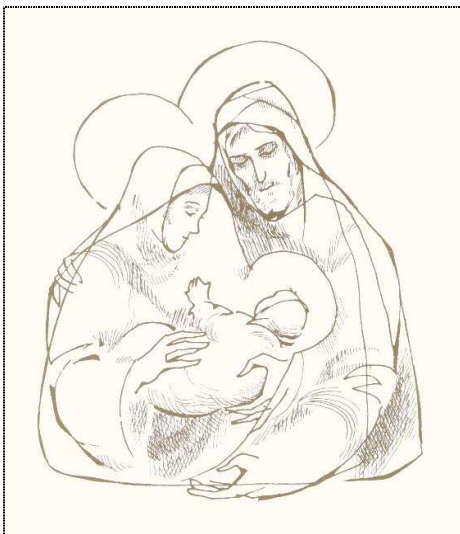
Olvasandó Lukács evangéliuma 2,25-35

„Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világossággul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek.”

Lukács evangéliuma 2,29-32

Simeon, aki egész életén át várta, hogy megláthassa Izrael vigasztalását, nem volt ott sem a bölcsek, sem a pásztorok között, amikor azok elsőként megpillantották az újszülött Messiást. Még csak csillag sem vezette őt Jézushoz és szüleihez. Mária és József viszi oda a templomba a nyolc napos gyermeket, hogy bemutatassák az Úrnak és körülmetéljék őt. Simeon nem külső jelekből értesült arról, hogy eljön az Úr Krisztusa, hanem a Szentlélek kijelentéséből. Ez tette lehetővé, hogy Simeon a sok gyermek közül

felismerte azt az egyet, akit az Isten a világ megváltására küldött el. Karjába vette a kisdedet, majd szintén a Szentlélek indíttatására egy akkor még oly kevéssé érthető, mégis igen világos és az egész teremtet világ további sorsát megváltoztató prófeciát mondott. Az jött most el ebben a gyermektestben, aki világossággul jelenik meg a pogányoknak és dicsőségül Izraelnek. Egy ártatlan és gondoskodást igénylő csecsemő, aki még szüleitől függ, aki még beszélni, járni sem tud, mégis ilyen nagy dolgokat jövendőlről Simeon. Szülei nem is értik igazán, nem tudják, hogy miért és hogyan szólhat ilyeneket az aggastyán, amit Simeon nyilván észre is vesz. Azonban nem kezd el magyarázkodni, hanem megáldja őket, és tovább folytatja a prófétálást. Azt mondja, hogy Jézus sokak elesésére és felemelésére rendeltetett, és jelül, amelynek ellene mondanak majd. Az öreg Simeon, akinek élete céljához ért azzal, hogy szemeit az Isten Szentjére emelhette, megfogalmazta mindazt, ami ebben a kisgyermekben beteljesült. Az Isten földre jött, hogy az ember élete megváltozhasson. Az Isten földre jött egy ártatlan és védtelen gyermekben, hogy mindazt, ami eddig volt, újraértelmezze.

Simeon, aki akkor ott a jeruzsálemi templomban rátekintett a nyolcnapos

Jézusra, meglátta benne azt, amit a Mindenható készített az ember megváltásáért. Nem csak a gyermeket látta, hanem annak jövőjét is. Azt a Jézus Krisztust, aki sarokkővé lesz, amelyet az építők megvetnek majd. „És aki erre a kőre esik, összeúzza magát, akire pedig ez a kő ráesik, azt szétmorzsolja.” (Máté 21,44) Mert Jézus sokak elesésére és felemelésére rendeltetett, és jelül, amelynek ellene mondanak majd. Bizony, hiszen saját népének vallási vezetői sem fogadták el, annak ellenére, hogy róla szóltak a prófeciák. Mert mást vártak. Nem egy védtelen gyermeket, hanem egy olyan szabadítót, aki megmenti őket a Római Birodalom elnyomásától, s nem olyat, aki a szeretetről tesz tanúbizonyságot az emberek között. Arról a hatalmas és kibeszélhetetlen szeretetről, amely vállalta a mi gyarló és sérülékeny emberi testünket, s amely bűneink miatt keresztre szegeztetett. Nem ilyen Messiást vártak tehát akkor sem, és sokan ma sem. Mert Jézus az ember szívét akarja birtokolni, az egész életét, és nem elégszik meg csak külsőségekkel. Ezért mondja Simeon, hogy Jézus sokak elesésére és felemelésére rendeltetett, és jelül, amelynek ellene mondanak majd. Mert Jézus azért lépett be a világ kegyetlen rendjébe, megszületvén és megtestesülvén az Isten Báránya, hogy a világ kegyetlen rendjét megváltsa. Nem módosítani akarta, hanem gyökeresen megfordította annak jelentését. „Nem tagadta, hogy „fölfaljuk egymást”. Azt mondta inkább, hogy mindannyian étel és táplálék vagyunk.

Már itt, a világban... a kegyetlen tényeket a szeretet realitásával változtatta, amikor valódi ételként és valódi italként osztotta szét magát mindannyiunknak példát mutatva. Az első Karácsony, a Fiúisten megtestesülése óta mindenek prédája helyett mindenek ételével, táplálékává lettünk, s tudjuk, hogy a természet rettenetes törvénye mögött valójában a szeretet örökös

áldozása a végső realitás.” (Pilinszky: Az első karácsony óta)

Simeon meglátta az első karácsonyi gyermekben azt a Messiást, aki megváltoztatja és megváltja a világ addigi rendjét. Kezében tartva az újszülöttet örök példájává lett a Jézus születését helyesen ünneplőknek. Hiszen ünnep volt az a nap, és azóta is úgy hívjuk, hogy a szeretet ünnepe. Simeon meglátta a kisdédben az igaz szeretetet, amellyel Isten az emberhez fordult, s meglátta benne az élet lehetetlenségéből megváltott ember örök képét. Mert örök ez a kép, csak a formája változik minden olyan ember arcává, aki azóta is leborul a betlehem-i gyermek előtt, aki földre jöttével, életével és halálával megmutatta, és példaként elénk is adta, hogy milyen az igaz szeretet.

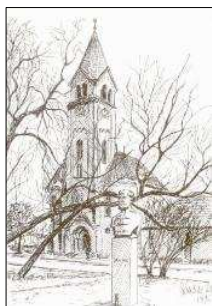
Kekk Edina
teológiai hallgató

GYÜLEKEZETI KRÓNIKA

Istennek adok hálát, amiért 2009 karácsonyán is köszönhetem szeretettel gyülekezetünk tagjait!

Visszatekintve a lassan távozó esztendőre,

Pál apostol szavai jutnak eszembe: „...és tartsátok becsületbeli dolognak, hogy csendesen éljete, tegyétek a magatok dolgát...” (I Thessz 4,11)

Miért kíváncsiak ide ezek a szavak?

Mert a 2009-es esztendőre összességében azt érzem jellemzőnek, hogy - eltérően a nem is oly' régen elmúlt időktől - nem hozott nagy nekibuzdulásokat, látványos tüsténkedést, mérföldkönek számító eredményeket. Ez persze nem jelenti azt, hogy ne tudnánk sok mindenre hálával

visszaemlékezni! Pl. kiemelkedő alkalma: az év elején megrendezett egyházmegyei asszonykonferenciára, a debreceni kirándulásra, a nyári hittanos táborozásra, a szeptemberi dásaknai látogatásra, a november végi megyei hittanversenyre, és persze sok minden másra. De hálával jegyezhetjük fel az idei krónikába a Jókai téri gyülekezeti termünk felújítását is, aminek megszervezéséért és lebonyolításáért köszönetet mondunk Bocskáné dr. Nagy Júlia főgondnok asszonynak. Van tehát mire jó érzéssel visszaemlékezni, még ha az imént felsoroltak jobbára azok emlékezetében őrződnek meg, akik aktív résztvevői gyülekezeti életünknek, és közelről kísérték figyelemmel az eseményeket. A minket kívülről szemlélők számára lehet, hogy „eseménytelen” volt az elmúlt év. Én azonban inkább úgy mondanám, hogy egy másik arcát mutatja ezekben az időkben a gyülekezet, azt, amelyre utalnak Pál apostol idézett szavai: a csendesen élő, a maga dolgát becsületesen végezni igyekvő gyülekezet voltunk 2009-ben. Hála azért, hogy ilyen gyülekezet lehettünk!

Néhány, idén kezdett, de igazából a következő esztendőben megvalósuló ügrről hadd szóljak röviden (annak előrebocsátásával, hogy a jövő évi költségvetés és a missziói munkaterv tárgyalása és elfogadása még nem történt meg, így az alábbiak még a tervezés állapotában vannak):

Az egyik a baba-mama klub. A 2008-ban szép reményekkel induló és eredményes munkát idén ősszel új felállásban kellett újraindítanunk, mivel a korábbi vezető, Márkus Andrea nem tudta tovább vállalni a klub vezetését. Nagy örömmre Hartmann-né Semsei Katalin óvónő - a Hajnalcsillag Kórus tagja - vállalta a munka folytatását. Ám amikor már éppen kezdett volna újra lábra kapni a sorozat, „beütött” az újinfluenza-járvány, és a résztvevők óvatosságból el-elmaradoztak

az alkalmakról, amit így fel kellett függeszteni a járvány elmúltáig.

Az ősz végén elkezdődött a templom udvarán álló faskamra átépítése, egy új garázs kialakítása, ám a befejezés - a hirtelen beköszöntött hideg miatt - már az új esztendőre marad.

A néhány éve használt eszközökből szerezte, és sokáig jól működő, ám az utóbbi időben gyakran „rendetlenkedő” templomi hangosítás kicserélése sem várhat sokáig. Az Önkormányzat 200.000.- Ft-os támogatást nyújtott e célra, a jövő év első feladati közé kívánczik majd egy korszerű, új hangosítás beszerelése.

A Pápai Református Kollégium Gimnáziumának megújult énekkarának komáromi meghívását is tervezzük, április közepére.

Essék szó a Krízis Otthonban elindult sorozatról: kéthetente tartunk beszélgetős alkalmakat az ott élőknek, akik - a visszajelzések szerint - örömmel fogadtak bennünket. A sorozatot 2010-ben is folytatni szeretnénk.

Egy felhívással szeretnék fordulni gyülekezetünkhöz: az iratterjesztésben néhány hete kapható az „Égigérő templomtorony” c. kiadvány, amelyben a mi templomunkról is szerepel két fénykép. Presbitériumunk úgy döntött, hogy a komáromi templomról egy több oldalas prospektust készített a könyv képeit jegyző Ekhardt Júlia művésznővel. A templomi prospektusba a képek és a gyülekezet története mellé néhány számunkra kedves ígét kért a művésznő. *Arra kérem tehát kedves Testvéreinket, hogy ajánljanak ígéket a készülő templomi prospektusba, 2010. január végéig!* A javaslatokat személyesen, vagy írásban, ill. telefonon (340-601) várjuk.

Következzenek a 2010-es esztendő első felének további már ismert tervei, kiemelkedő alkalmai:

Január 17-24. közötti héten ökumenikus alkalmak (a konkrét időpontokat hirdetni fogjuk)

Február 6-án vagy 13-án egyházmegyei presbiteri konferencia

Március 6-án egyházmegyei asszonykonferencia Naszályon

Esetleges felnőttkonfirmáció március 28-án, virágvasárnapon

Pápai gimnazisták kórusának kiszállása április 17-18 (?)

Április 24-én Tatán énekkari találkozó

Május 13-án, Áldozócsütörtökön tesznek vizsgát konfirmandusaink.

Május 16-án ünnepélyes konfirmáció

REND június 25-27 között Pápán

Áttérve az év végén aktuálissá váló témákra:

A Pápai Kollégium támogatására január végéig gyűjtünk adományokat.

Megismétlem év végén szokásos kérésemet: akik a „JÓSZOLGÁLAT” Komárom Alapítvány számlájára a 2009. évben bármekkora összeget befizettek, és a befizetésről adókedvezmény igénybeviteléhez szükséges igazolást szeretnék, azok mielőbb, de legkésőbb január 24-ig juttassák el a Lelkeszi Hivatalba nevüket, címüket, adóazonosító számukat, és jelezzék a befizetett összeg nagyságát! Itt számolok be arról, hogy a 2008. évi személyi jövedelemadó közhasznú szervezeteknek felajánlható 1%-ából 254.561,- Ft érkezett alapítványunkra. Ezt az összeget részben a hittanosok nyári táboroztatására, részben pedig a templomfelújításra felvett kölcsön idén befejezett törlesztésére fordítottuk.

Köszönjük a felajánlásokat, és kérjük, hogy lehetőség szerint jövőre is (az egyháznak felajánlható 1% mellett) támogassák a „JÓSZOLGÁLAT” Komárom Alapítványt, melynek a rendelkező nyilatkozatra írandó adószáma 18611485-1-11. (A teljesség kedvéért: a Magyarországi Református Egyháznak - 0066 technikai számmal - felajánlott 1% az országos egyházi költségvetéshez jut; a

komáromi református gyülekezet 1%-os támogatása az alapítványon keresztül lehetséges.)

Végezetül pedig hadd mondjak köszönetet, és egyúttal hadd kívánjak áldást életükre mindazoknak, akik 2009-ben is időt, erőt nem sajnálva járultak hozzá a gyülekezeti élet szervezéséhez, lebonyolításához. Közöttük mindenek előtt Bocskáné dr. Nagy Júlia főgondnok asszonynak és Vödrös László gondnok úrnak, valamint a már 4 éve köztünk lévő Nagy Attila tiszteletes úrnak. Köszönöm fáradozását Lőrincz Istvánné pénztárosnak, a presbitérium minden tagjának, a Nőszövecségnek, élén dr. Kővári Borbálával. De köszönöm mindazok jóindulatát, akik szolgálattal, figyelmességgel, felajánlással hozzájárultak gyülekezeti életünk gazdagításához.

Köszönöm a hitoktatásban, ill. a gyermek-istentiszteletek megtartásában vállalt segítségét Csekes Andrásné, Vízkeletyné Sándor Eszter hitoktatóknak, valamint Borbélyné Gyergyói Zsuzsanna és Horváth Zsuzsanna tanárnőknak.

Köszönöm az énekkari tagoknak a fáradtságot nem sajnáló, kitartó, és másokat is örvendeztető szolgálatukat.

Köszönöm kántorainknak: Lőrincz Csabának és Pál Katának szolgálatukat.

Végezetül kívánok - a magam és családom nevében is - minden kedves Testvérünknek békés karácsonyi ünneplést, és áldásokban gazdag új esztendőt!

Máté László
lelkipásztor

FELNŐTT KONFIRMANDUSOK KÖSZÖNTÉSE

Kedves Konfirmáltak!

A gyülekezetnek az a küldetése, hogy lélekben eggyé kovácsolja azokat az embereket, akik együvé kívánnak tartozni és szeretnének egy közösségben élni. Reméljük, hogy a mi gyülekezetünk ilyen.

Esperes úr által hirdetett felnőtt konfirmációra invitáló szó valamilyen formában eljutott Önökhöz, a lelküket megérintette, megtették az első lépést, jelentkeztek és felkészültek a gyülekezet előtti vizsgára.

Sok öröm, bánat ér bennünket naponta, több irányból érkező hívó szó jut el minden nap hozzánk szűkebb és tágabb környezetünkből. Nem biztos, hogy rendelkezünk azzal a képességgel, hogy meg tudjuk különböztetni mi jó számunkra, és felismerjük az életünk boldogulásához nélkülözhetetlen hívó szót.

Kétféle életet élünk, testi és lelki életet. A gyors élettempó miatt türelmetlenek és fáradtak vagyunk, mert a mindennapi életünkhöz szükséges dolgokat elő kell teremteni, el kell végezni a munkánkat, ez a testi életünk.

A lelki életünk megéléséhez csendre van szükség. Csöndet kell teremteni magunk körül egy rövid időre minden nap, hogy őszintén beszélni tudjunk az Istenhez. A csend teremtésnek helye a templom. Itt tudjuk megérezni Isten áldó szeretetét, a csendben elmondott imánk meghallgatásra talál. Itt értettem meg én is, hogy az otthon elmondott ima és a templomban elmondott ima között különbség van. Itt szembesültem azzal, hogy Isten mindnyájunkat számon tart, mert egy hajsza sem eshet le a fejünkről, amiről Isten ne tudna. Itt tapasztaltam meg azt is, hogy az imádságomnak súlya van, mert a ki nem mondott gondolataimat is számon tartja Isten.

Az istentiszteletre járó emberek a csendben való lelki épülést minden alkalommal átérzik.

A gyülekezettel együtt örülök, hogy ránk találtak, és meghallották esperes úr hívó szavát és részesei lehetnek a gyülekezetünk lelki és testi épülésének.

Külön öröm számomra, ha ismerőseimet, kollegáimat vagy volt diákjaimat köszöntheték a templomban. Az öt konfirmált közül ketten tanítványaim voltak, akiknek tiszta szívből örülünk. Nagyon személyes köszöntést engedjenek meg nekem, egy ifjú lányt köszöntheték a konfirmáltak között. Turi Adrienn, az édesapja Turi Bálint, a Kultsár Szakközépiskola igazgatója, akinek a Jókai Gimnáziumban osztályfőnöke voltam. Amikor még tanár-diák kapcsolatban voltunk egymással egyikünk se gondolta, hogy egy ilyen találkozás következik be életünkben. Nagyon örülök, hogy a család rátalált arra az útra, amelyen megtapasztalják majd Isten segítségét.

Gratulálok a most konfirmáltaknak, arra biztatok mindenkit, Önöket különösen, hogy éljenek a templomi csend adta lelki épüléssel, hosszú távon megéri a csendben elmondott könyörgés vagy köszönetmondás.

Esperes úrnak megköszönöm a hívó szót és a felkészítést.

Bocskáné dr. Nagy Júlia
főgondnok

Elhangzott 2009. november 29-én a templomban

BESZÁMOLÓ

A NŐSZÖVETSÉG MUNKÁJÁRÓL

A Nőszövetség ezévből is elvégezte azokat a teendőket, melyek a gyülekezet életviteléből adódtak, melyek a gyülekezeti krónikában is szerepelnek.

2009. október 10-én Budapesten, a Schweitzer Otthonban tartotta tisztújító közgyűlését a Református Nőszövetség. Dr. Bölcskei Gusztáv, a Zsinat lelkészi elnöke tartotta a bevezető áhítatot 1 Péter 2,5 verse alapján: „mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.”

A közgyűlést dr. Pásztor Jánosné, a Nőszövetség elnöke nyitotta meg, aki beszámolt az előző közgyűlés óta végzett munkáról. Megemlékezett a 65 évvel ezelőtti megalakulásról, akkori vezetőikről Zsindelyné Tüdös Kláráról és Pilder Máriáról.

Fogarasiné Frits Ildikó a Nőszövetség pénzügyi helyzetéről szólt, dr. Voglné dr. Szatmári Ilona, aki a Nőszövetség ügyvédje, javaslatot tett az alapszabály kiegészítésére, valamint ismertette a tisztújító választás rendjét. A szavazattal rendelkezők többsége budapesti gyülekezetekből érkezett, vidékről kevesebben voltak.

A közgyűlés a beszámolókat néhány tartózkodás mellett elfogadta.

Az érvényes szavazás után a megválasztott tisztségviselők bemutatkoztak. A záró istentiszteletet dr. Börzsönyi Józsefné egyházkerületi nőszövetségi elnök tartotta.

Az országos elnöki tisztségre két főt jelöltek dr. Pásztor Jánosné és P. Tóthné Szakács Zita lelkész. Néhány szavazat eltérés volt csupán kettejük között. Így az országos elnök továbbra is dr. Pásztor Jánosné. Elnökhelyettes Földesné Kántor Mária, aki a Hernádnémeti egyházközség lelképásztora. Országos titkár Gilicze Andrásné. Gazdasági felelős továbbra is Fogarasiné Frits Ildikó számviteli szakember. A közgyűlés korábban úgy döntött, hogy a gazdasági ügyeket végzőt ne válasszák, hanem szakmai végzettség alapján kerüljön a posztra.

A dunántúli elnök dr. Márkus Mihályné, titkár Bellai Zoltánné Gáspár Enikő, összekötő Török Zoltánné, akiket a dunántúli küldöttek Veszprémben megerősítettek tisztségükben, ill. kérték további szolgálatukat.

Néhány híradás gyülekezeti feladatainkról-szolgálatainkról:

A gyülekezeti iratterjesztés területén van némi változás. Évekig Keller Tiborné, Anci végezte ezt a munkát. Az utóbbi években a beszerzések költségét is ő fedezte. Most úgy döntött, hogy átadja a könyveket egyházi kezelésbe. Köszönjük sokéves lelkiismeretes munkáját. November végén Antal Józsefné Eszter átvette a mintegy 80.000,- Ft értéket képviselő könyveket. A könyvek beszerzését Máté László esperes úr vállalta, akinek köszönjük a segítséget.

Az iratterjesztés a korábbi években is elég nagy forgalmat bonyolított le, a mostani adventi időszakban mintegy 74.000,- Ft értékben.

A kézimunkák eladásából az utóbbi hetekben 5.000,- Ft bevételünk volt. Köszönjük a kézimunkázók segítségét is. A takarítás a korábbi megszokott rend szerint folyik. Néhány új tagunk is van. Örülünk, hogy segítségünkre lettek.

Korábban a *Dunaalmási Szeretetházban* havonta látogattunk hat gondozott fiút. Az utóbbi időben ritkultak a látogatások, reméljük, helyreáll a korábbi rendszeresség.

A Dorcas segélyszervezetet ezévben is támogattuk havi 4.000,- Ft-al. Köszönőlevelet kaptunk az igazgató lelkipásztorától, aki a következőket írja: „Köszönet a hűségért, amivel az idén is hordozták a rászorulókat ügyét. Örvendezünk, hogy nem a szűkös jövedelem vagy a többletkiadás határozta meg az Önök adakozó kedvét, hanem az a változatlan szeretet és felelősség, amire a gondviselő Istenünk mindnyájunkat hívott. Összefogás híján a legjobb pártprogram is hatástalan. Kívá-

nom, hogy a hangos panasz és sópánkodás helyett, félretéve a megkísértő kényelmet és önzést, kezdjünk el hálásan még többet vállalni a közért” fejeződik be a levél.

Mindannyian hálával gondolunk arra, hogy ez évben is megtarthattuk, végeztük munkánkat a gyülekezet közösségében.

Dr. Kővári Borbála
elnök

Festett „kazetta” a horvátországi Rétfalu templomának mennyezetén

KÁRPÁT-MEDENCEI IMANAP,
HORVÁTOR SZÁG – 2009. DECEMBER 6.

A 2004. december 5-i népszavazás miatti elkeseredésből született az összetartozásért, egymás iránti szeretetért imádkozók napja. 2005-ben, a megtartott nőszövetségi találkozón dőlt el, hogy minden év decemberének első vasárnapján imanapot tartunk magyar népünkért. Elgondolkodtató, hogy egy fájdalmas eseménynek kell történnie ahhoz, hogy figyeljünk egymásra. Így lehetünk most ismét együtt imában mindannyiunkért Atyánk előtt.

A dunántúli, az erdélyi és a tiszáninneni nőszövetségek után idén a Horvátországi Református Nőszövetség készítette az imanapi programot, amelynek vezérigéje a Lukács 6,31: „És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is aképpen cselekedjétek azokkal.”

Azok, akik Horvátország területén élnek, mint csepp a tengerben – magyarnak vallják magukat, továbbra is beszélnek anyanyelvünket, gyermekeiket tanítják népdalainkra, táncainkra, megtartják nemzeti ünnepeinket, készítik a magyaros motívumú kézimunkákat, istentiszteleteiken magyarul zeng az Urat dicsőítő ének, és szól a prédikáció – az imanapi programban próbálnak jelt adni magukról, hogy megismerhessük bennük is a testvért.

A belyei gyülekezet - háttérben a háború alatt felgyújtott templom

Történelmi előzmények

A Horvátországi Református Keresztyén Kálvini Egyház egyike a legkisebb református egyházaknak. Tudjuk azonban, hogy az Isten egyházának ereje nem a számokban, hanem a hitben van, amely a szeretet által munkálkodó engedelmességben nyilvánul meg. Elődeik a szenvedések, háborúk és pusztítások közepette is sokat tettek egyházunkért, népünkért. Sztárai Mihály élete kockáztatásával járta be Baranya és Szlavónia falvait. Szép éneke és sugárzó hite

ragadta meg a sanyargatott népet. Így alapított 120 gyülekezetet, magyart és horvátot egyaránt.

A közelmúlt szörnyű háborúja hatalmas szenvedést okozott az ottani népnek, gyülekezeteknek. A lakosság egy része elmenekült, többen azonban maradtak. A menekültek Magyarországon találtak oltalmat. Csak hét év után, 1998-ban térhettek vissza lerombolt otthonaikba az elűldözöttek. Ezután megindult az újjáépítés, rengeteg ház és a legtöbb templom is felépült. A szenvedés sokakat közelebb vitt az Úrhoz.

Eljött az ideje, hogy a reformátusság megalakítsa az önálló Horvátországi Református Egyházat. Elsősorban a lelkészek, de a gyülekezeti tagok feladata is lett a megbékélés szolgálata, tudván azt, hogy az Úr azért helyezte őket erre a helyre, őrizte meg az idők viharában és a közelmúlt pusztulásaiban, hogy hű biztonságtevői legyenek Neki. A háború, a hontalanság okozta lelki sebek begyógyulásához mi is hozzájárulhatunk támogató imádságainkkal és szeretetünkkel. Ezt szolgálta az imanap is, és tehetjük ezt az év többi napján Urunkra figyelve, hálaadással.

Kekkné Czunyi Vilma
nőszövetségi tag

Az Úr áldása

Áldd meg, Uram, a Teérted munkálkodókat,
Az asszonyokat, férfiakat, nőket,
Az egyházi tisztoviselőket.

Áldd meg, Urunk, a magyarságot,
Hogy ketté ne szakadjon.
Jóakaratom mindig velünk maradjon.

Vezess a Te utadon minket,
Ha vétkezünk is,
Nézd el gyengeségeinket.

Tartsd össze a gyülekezeteket,
Hogy ne heverjen az Egyházad romokban.
Hisz Téged tisztelünk
A templomodban.

...

Mindenki benned látja a fényt,
Áldj meg itt a földön minden élőlényt.

A virág nem beszél, mégis Téged dicsér,
Egész életünkben minket a Te áldásod kísér.

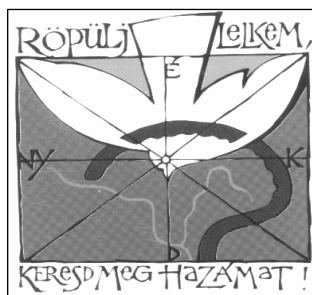
Mikusa Róbert
Karacs (2009. január 12-én)

A FELVIDÉKRŐL KITELEPÍTETTEK ÉS
KOMÁROMBAN LETELEPEDETTEK
EMLÉKÉRE

„Ne csak szeresd, tudd is, miért
szereted szülőföldedet!”

I dei találkozásunkat két cél vezérelte: egyrészt a városunkban élő felvidéki családok előtti tisztelgés, másrészt társaságunk névadója, Komárom díszpolgára, Kecskés László helytörténész emlékére szervezett ünnepélyes ülés.

résében az Élet-képek című albumunkat

2009. november 14-én a szőnyi Petőfi Sándor Művelődési Házban gyülekeztek a meghívottak. A rendezvény első

mutattuk be, amely most már örökre megőrzi 16 család visszaemlékezéseit. A Rácz-Tárnok szekeresgazda család tagjának, Szentirmai Máriának a versével köszöntötte a vendégeket Oláh Kálmán tanár. A Nagymácsédon született kitelepítési ének elsírta, keseregte az ottaniak fájdalmát Puskás Csilla előadásában.

Ezek után a Felvidék történelmi tragédiájának feldolgozója, Vadkerty Katalin professzorasszony világította meg a hallgatóság számára, miért fontos múltunk alapos ismerete. A történész előadását a személyes sorsok bizonyították: Oláh Kálmán tanár úr és kultsáros tanítványai adtak elő részleteket a család-történetekből.

A szünetben a könyvünkben szereplő családok asszonyai által készített süteményekkel kínálták a megjelenteket a református nőszövetség tagjai.

A rendezvény második felében Kecskés Lászlóra emlékeztünk ünnepélyes ülés keretében. Ezen részt vett mindkét Komárom képviselőtestületének több tagja, Dél-Komárom polgármestere és alpolgármestere, Észak-Komárom alpolgármestere.

Az ünnepi hangulatot emelte a magyar klasszikus darabokat előadó Diána budapesti kamaraegyüttes, amelynek két tagja is kitelepített.

Városunk polgármestere, Zatykó János beszédében méltatta Kecskés László munkásságát, és bejelentette, hogy a Rüdiger-tónál kiépítettek egy sétányt, és azt Kecskés Lászlóról nevezték el. A sétány két oldalát Laci bácsi kedves fái, mocsári ciprusok szegélyezik. Az egyiknél emléktáblát is elhelyeztek. A jelenlévők nagy örömmel vették tudomásul a bejelentést.

Fehér Csaba történész, észak-komáromi képviselő, felszólalásában határozott véleményt nyilvánított a csehslovák-magyar lakosságcsere-egyezményről,

annak háttéréről és lefolyásáról. Beszédében a jelenlegi, a nyelvtörvény kapcsán is egyértelmű, „új kassai kormányprogram” megvalósulásáról beszélt.

A Kecskés család képviselőjében Laci bácsi lánya, Kecskés Ágnes mondta el köszöntőjét, amelyben szólt a szekeresgazdáról, és nem mulasztotta el megköszönni a képviselőtestületnek az édesapjáról elnevezett utcát.

Balról Kecskés Júlia és Kecskés Lászlóné látható

Az Élet-képek emlékalbumunk tiszteletpéldányait szekeresgazda melénybe öltözött fiatalok adták át a családok képviselőinek és meghívott vendégeinknek. Programunkat Tirpák István nagytiszteletű úrnak, Komáromszentpéter lelkészének áldó szavai zárták.

De hátra volt még a Kocsis vendéglő által összeállított szeretetvendégség (benne szőnyi szőlősgazdák bora) és a szekeresgazdáról frissen elkészült film vetítése. Ez utóbbit Monostori Éva szerkesztette, operatőre Róna Tibor, zeneszerzője Másik Lehel, történész-szakértője Mácza Mihály, narrátora Oláh Kálmán volt. Laci bácsi mindig is szívügyének tartotta a komáromi hagyományok megismertetését, a komáromi polgári értékrend leghívebb hordozói előtti tisztelgést. Egyházközségünk életében főgondnokként is kiemelkedő munkát végzett, igaz keresztény erkölcsű élete példaképként világít. Mi, akik a nevét viselő alapítványban munkánkat végezzük, igyekszünk méltó utódaként nyomdokába lépni. Laci bácsi

vezérlőelve: „Ne csak szeresd, tudd is, miért szereted szülőföldedet!” irányítja lépteinket. Tevékenységünket 2007-ban Komárom-Esztergom Megye Díjával tüntették ki, s most, 2009-ben ismét kitüntetést vehettünk át. A felvidéki Nemzeti Kötelék Kuratóriuma december 5-én 18 "Emléklap a Hűségért" oklevelet adományozott azoknak, akik az elmúlt öt évben a magyar nemzet összetartozásáért cselekedtek. Olyan, a történelmi Magyarországon ismert személyiségek kapták e kitüntetést, mint Lezsák Sándor, Koltay Gábor, Koltay Gergely, Perjes Klára, Kasza Ákos. Az emléklapot társaságunk nevében Tóth Bertalanné vette át. *Mi, a Kecskés László Társaság tagjai örömminket és meghatottságunkat megosztjuk egyházközségünk tagjaival, hiszen itt mindig otthonra találtunk, minden rendezvényünk egyházunk szerető és segítő támogatásával jött létre. Ezért ezt az emléklapot is gyülekezeti termünkben őrizzük, mert itt van a méltó helye. Köszönjük!*

Tóth Bertalanné és
Nemes Andrásné

TESTVÉRGYÜLEKEZETI LÁTOGATÁS DÉSAKNÁN

Désaknai testvérgyülekezetünk 2009. szeptember 6-án ünnepli temploma építésének 100. évfordulóját. Ezen ünnepségre meghívja a komáromi gyülekezetet is - hirdette Máté László esperes úr egy kora nyári istentiszteleten.

Jelentkezésemet elfogadták, így örömmel és várakozással készültem az útra. Induláskor esett az eső, de mire királyhágói megállónkhoz érkeztünk, már szép napsütésben gyönyörködhettünk az élénk táruló zöldellő hegyekben, völ-

gyekben, utunk során a mellettünk fel-fel bukkanó Sebes-Körösben.

Komáromi gyülekezetünket 17 fő képviselte. Útitársaim nagy részét régi ismerősök várták, (a viszontlátás örömétől hangos volt a templom melletti tér!) hiszen a komáromi és a désaknai gyülekezet között már 14 éve fennáll a testvérgyülekezeti kapcsolat. Engem egy fiatal házaspárhoz - Enikőhöz és Gyurihoz - szállásolt el a helyi lelkipásztor. Vendéglátóim kedvessége, gondoskodása, megtapasztalt szeretetük megható volt.

Vasárnapi istentiszteleten Gede Kudla Ildikó székelyudvarhelyi lelkész hirdetett igét. A 33. zsoltárt olvasta fel, utána pedig a Pál levele a Rómabeliekhez 8. rész 28. verse hangzott el: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van.”

A lelkész nő prédikációjában felidézte, hogy mi minden történt a nagyvilágban 100 évvel ezelőtt. Földrajzi, orvosi felfedezések, technikai vívmányok láttak napvilágot. A világraszóló események mellett egy kis erdélyi falu Désakna közössége elhatározta, hogy templomának rogyadozó, repedező falait ledönti és a régi fundamentumra új falakat, új templomot épít saját magának, de főleg a jövő nemzedékének.

Miért fontos a templom? Tette fel a kérdést a lelkész nő. A templom az a hely, ahol elcsendesedve magányunkban találkozhatunk Istennel. Elévihetjük bánatunkat, kétségeinket, aggodalmainkat, kéréseinket és hálát adhatunk a megtartó erőért, a minket ért öröméért, a minden napokért. Az Isten házába járó emberek közösséget alkotnak. A közösségnek összetartó ereje van, támaszt, erőt ad tagjainak.

A 100. évfordulóra Faragó István lelkipásztor a templom falára jubileumi emléktáblát készíttetett. A tábla orgonásípszerű falemezekből áll, a lemezek tetején

jén csillagok, tulipánok, melyeket láng - fény szimbólumok fognak közre. A lemezek az egyházközséghez tartozó 260 fő bevészt neve olvasható. 1959-ben a templom fennállásának 50. évfordulóján helyezték el az első emléktáblát. A helyi lelkész akkor a padokban ülő fiatal nemzedékre bízta az 50 év múlva esedékes újabb emléktábla elhelyezését, bizonyítva a désaknai református egyházközség remény szerinti továbbélését. A kérés meghallgatásra talált, a 100. évfordulón Faragó István, a jelenlegi lelkipásztor ugyanezt kérte mostani fiataloktól.

Gede Kudla Ildikó, Faragó István és Máté László
lelkipásztorok közösen úrvacsoráznak

Máté László esperes úr, a komáromiaktól ez ünnepi alkalomra a désaknaiaknak adományozott kehelyből szolgáltatta az úrvacsorát.

Meghallgattuk Jánosi Sándor tanár előadását is Désakna helytörténetéről a középkortól napjainkig, különös tekintettel a sóbányászatra. A désaknai református templomban minden reggel imádságot mondanak a föld mélyébe leereszkedő férfiakért vallási, nemzeti hovatartozás nélkül.

Istentisztelet után közös, jó hangulatú, bőséges, ízletes ebéden vettünk részt.

A délutáni istentiszteleten a sajbábonyi testvérgyülekezet lelkésze hirdette az igét. Magyarázatában a közösség, a szülőföld, a templom megtartó erejét hangsúlyozta.

Máté László esperes úr Kálvin születésének 500. évfordulója kapcsán tartott előadását hallgattuk nagy figyelemmel. Engem különösen megragadott Kálvin tanításainak, eszméinek „aktualitása”, tanainak használhatósága.

Látogatásunk hamar véget ért. Indulás előtt az immár 100 éve álló désaknai templomban megköszöntük a vendéglátást. Bordács Zoltán trombitakíséréssel elénekeltek a Székelyhimnusz, - bízva a viszontlátásban - elbúcsúztunk vendéglátóinktól.

Idehaza Désknára vissza-visszagondolva, az ismert sorok jutnak az eszembe:

„ Ne félj tehát kicsiny csapat, ha rád felleg borul,

Kegyelmet rejt, s belőle majd, áldás esője hull.

Bízzál az Úrban, rólad Ő meg nem feledkezik,

Sorsod sötétlő árnya közt Szent arca rejtezik.”

Papp Erzsébet

Az 1909-ben épült désaknai ref. templom

DIAKÓNIAI KONFERENCIA A NASZÁLYI
GYÜLEKEZETBEN
2009. október 10.

E gyűtlétünk a 397. dicséret 1. versének -„Ó Sion ébredj...”- eléneklésével kezdődött.

Igét Szabó István dunaalmási intézeti lelkipásztor hirdetett a diakónia jegyében: Egyházi ünnepeink megkopnak. Joó Sándor gondolatára utalva: unottá válnak az emberek, nem mennek templomba.

Régen, az ősegyháznak 52 húsvétja volt egy évben. Örültek, megünnepelték Krisztus feltámadását. Életünk minden napja húsvét lehetne, ha odafordulnánk egymáshoz. A jócselekedeteket ne csak szóban tegyük, hanem örömmel, tettekkel szolgáljuk egymást. Nagytiszteletű úr elmondta, hogy 1968 nyarán a Dunaalmási Szeretetházban vett részt diakóniai gyakorlaton, és a diakónus testvérek példája, a gondozottakhoz nagy szeretettel való odafordulása motiválta az ottmaradásra, ami a mai napig is tart. Istennek teszünk szolgálatot, ha segítjük az elesetteket, nyomorultakat. Az Úr Jézus is megfogta a leprás kezét és az meggyógyult. Jézushoz kell fordulni, és ő megáldja életünket. Személyesen jelen akar lenni az életünkben. Nélküle nem tudunk diakóniát végezni, csak vele. Isten újjá teremt, így nem azt nézzük, hogy milyen hasznunk lehet belőle. Istennél előkészítettek a jócselekedeteink, hogy elvégezzük-e, rajtunk múlik.

Az Ige testté lett, Jézus Krisztus emberré, hogy üdvösségünk legyen. A diakónia személyessé tett Ige, személyessé tett szolgálat: kihez visszük megváltott életünket. Jelenlétünk személyes legyen (pl. ajándékainkat is így adjuk át, ne küldjük; nyílt napokon részvétel, segítség.) Egymás hite által gazdagodjunk. A diakónia szeretetből fakad.

Az igehirdetés után elénekeltek a már megkezdett 397. dicséret 2. és 4. versét.

Ezután Szabó Előd helyi lelkipásztor köszöntötte a résztvevőket.

Ezt követte a Dunaalmási Szeretetház néhány lakójának szereplése –énekekkel, versekkel – Nagyné Szabó Gyöngyvér vezetésével, aki ismét példát mutatott a diakóniai szolgálatról.

A dunaalmási és kömlödi diakóniai otthonok gondozottai és kísérei a naszályi konferencián

A 395. dicséret 1. versének eléneklése után a Kömlödi Diakóniai Intézmény gondozottainak egy csoportja az irgalmas samaritánus történetét mutatta be, majd énekléssel folytatták műsorukat.

Ezt követően dr. Márkus Mihály püspök úr Kálvin és a diakónia címmel tartott előadást, ami két részből állt.

1. történelmi visszatekintés

2. jelenkori körbepillantás

A püspök úr időrendi sorrendben ismertette Kálvin tevékenységét. Kettő örökre megmarad:

- az egyház vezetése

- diakóniai szolgálat.

Elmondta, hogy mit jelentett a lelkipásztorok; doktorok =tanítók; vének =presbiterek (javak átvétele, elosztása) és a diakónusok szolgálata.

Legyenek emberek, akik felelősek azért, hogy minden úgy történjék, ahogy azt arra szánták.

- átutazók vendégfogadása: legyen külön szoba azoknak, akik nem tudják megfizetni a szállodát.

- menhelyek látogatása lelkészek, gondnokok által

- a rászorulóknak legyen saját orvosuk, akiket a város fizet.

- gyermekeket, árvákat befogadni legyen menhely, ott állandó tanító, aki erkölcsre, betűvetésre, becsületre tanítja, neveli a gondozottakat.

- Koldulás teljes tilalmát tartsák tiszteletben, az a jó renddel ellenkezik.

- Az egyház és az állam szétválasztható, de a kettőt a társadalomtól nem lehet elválasztani (1541. évi rendtartás)

Előadása második részében a püspök úr az intézményes diakóniáról szólt. Az intézmény fenntartója lehet az egyház. 1948 és 1989 között -a szocialista országok közül - csak az NDK-ban és Magyarországon engedélyezték az intézményfenntartást.

Szellemi fogyatékosoknak és öregeknek tartottunk fenn otthonokat. 14 otthonban 600 gondozottat látott el 400 alkalmazott. Oktatási intézmény három volt. Ma 12 egyházi intézményben 30.000 fiatal tanul. Idősek otthona 48 van, fogyatékosokat ellátó pedig 13. Ez összesen 73 intézmény.

A továbbiakban a diakóniai kiadványokról beszélt a püspök úr:

- kisbrossúra = intézményi címet tartalmazza

- Szeretetszolgálat c. diakóniai folyóirat

- Magyar Református Szeretetszolgálat Alapítvány folyóirat

- Református nevelőszülői hálózathoz anyag. Legyen áldott az Isten, ha ezt adta nekünk, és legyen könyörületes, ha nem vállaljuk.

2010-ben 100 éves lesz a Dunaalmási Szeretetház. A jövő évi diakóniai konferenciát össze kellene kötni a jubileummal.

Krisztus Urunknak lesz egyháza, csak azt nem mondta, hogy az magyar és református lesz-e.

A református diakóniai szolgálatnak 500 éves múltja van, hogy jövője lesz-e, abban nekünk is van tennivalónk.

Előadás után elénekeltük a 464. dicsőretet.

Hamar László tatabányai lelkész néhány szóban arról beszélt, mutassuk meg a világnak, hogy van református szeretet-szolgálat.

Gyimóthy Géza egyházmegyei gondnok zárszavával ért véget a konferencia:

- az intézmények szolgálata nem műsor, hanem életünk része, bizonyágtétel. Ha személyes indíttatásunk van Istentől, az a diakónia. Diakóniára az ép embernek is szüksége van. Gyülekezeten, családon belül is lehet diakónia.

- Saját szívünkben kerüljön előtérbe a diakónia!

Az együttlét után szeretetvendégség adott lehetőséget további beszélgetésekre.

Szabó Mária
nőszövetségi tag

„ÚJ VILÁGOSSÁG JELENÉK”
Adventköszöntő áhítat
2009. november 29.

Templomunkban idén második alkalommal került sor az adventköszöntő áhítat megtartására.

Máté László esperes úr megnyitó szavaiban arról szólt, hogy az advent a lélekcsendesítés ideje, benne tiszta hangon szólaljanak meg a kérdések, amikre a karácsony adjon választ.

Ezután az evangélikus énekkar előadásában - a tőlük megszokott magas színvonalon - felcsendült az Ézsaiás próféta szavaira visszautaló adventi ének, amely így kezdődik: Harmatozzatok egek onnan felülről, és a fellegek csepegték az igazat, nyilatkozzék meg a föld, és teremje az üdvözítőt.

Ihász Beatrix evangélikus nagytiszteletű asszony által nagyon igényesen és gondosan válogatott írásokat, verseket a múlt évhez hasonlóan most is a nagytiszteletű asszony, Dráfy Mátyás színművész és Gulyásné Czaneck Dóra tanárnő szólaltatta meg.

Nem az elhangzás sorrendjében felidéznek néhány gondolatot:

- A keresztyén ünnep a pihenés, hálaadás, a megszentelés napja kellene, hogy legyen. A „kikapcsolódás” erre kevés, hiányzik belőle az ünnepteremtő erő. Valójában „bekapcsolódásnak” kellene lennie. A modern munka szükségszerű megosztottsága után az ünnep az élet egészébe való visszatalálás lehetőségét kínálja.

- „Az adventben nincs hiba.

Sóvárogva várjuk a valódit,

De az Érkezőt nem ismerjük fel.”

- A várakozás a lemondás egyik formája. A felvilágosult, a haladó, a modern ember a lemondást gyengeségnek gondolja, ezért mint káros tulajdonságtól, igyekszik megszabadulni tőle. A mai ember egyszerű és azonnal akar mindent, nem viseli el a várakozást. Ami nem áll készen a rendelkezésére, arra inkább azt mondja, nincs is rá szüksége. Türelmetlenségében nem érzi át a kiérlelt, megküzdött beteljesülés örömét, édességét, így nem is értheti az advent lényegét, üzenetét.

- Esti ködpárába leghamarabb az advent napjai burkolóznak, de manapság, az advent fogalma, keresztyén tartalma is mintha ködbe vonódna.

- A karácsony a szeretet, az advent a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy „meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.” (Pilinszky János)

- Aki jól várakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a legelviselhetetlenebb: a hetek, órák, percek, kattogó szenvtelen vonulását. Aki valóban jól tud várni, abban megszületik az a mélységes tü-

relem, amely szépségében és jelentésében semmivel sem kevesebb annál, mint amire vár.

- Az adventi előkészület éppen úgy a megtisztulást szolgálja, mint a húsvét előtti böjt. Az adventi várakozásban ketős érzés járja át az embert. A karácsonyi öröm könnyed vidámsága mellett az önvizsgálat, a bűnbánat, az elmélyülés meg-hitt és meghatott komolysága felfénylik a lelkekben, hiszen Jézus megszületésével megszületik a fény, a világ világossága is.

Az Egressy Béni Zeneiskola növendékeinek Chrisztu Olimpia tanárnő által vezetett zenekara és az énekkar tiszta csengő hangon – az ünnepi gondolatok és versek között – előadott énekszámait tették még ünnepibbé együttlétünket (pl.: Jöjj népek megváltója; Várj ember szíve készen; Ó fényességes szép hajnal; Szép hajnalcsillag, Jézus, ragyogj fel...;)

Az ünnepi alkalom az Úrasztalán elhelyezett adventi koszorún az első gyertya meggyújtásával, Hamrák Zsófia képviselő asszony zárszavával és a Miklós Józsefné tanárnő által vezetett Egyesített Protestáns Kórus énekszámával fejeződött be.

Keresztúry Dezső Esti imádság című verse kezdőszóival mi is elmondhatjuk:

„Ó milyen vak homályba futnak
kik nélküled indulnak útnak.”

és a gyermekek énekével:

„Adventi csendben téged várunk,
Jöjj Urunk Jézus, maradj nálunk.”

Turó Mária
gyülekezeti tag

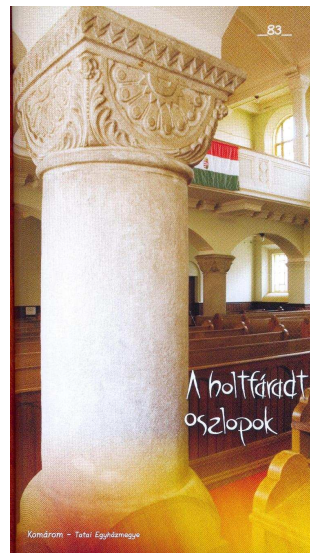

MESÉLŐ REFORMÁTUS TEMPLOMOK A
DUNÁNTÚLON
- Könyvajánló -

Családunkban hagyomány, hogy a karácsonyfa alá kicsi és nagy könyvet is kap ajándékba. Ezzel a szándékkal vettem kezembe Az égigérő templomtorony című könyvet, amely alcímében dunántúli templommeséket ígért. Na, gondoltam magamban, ilyen műfajjal sem találkoztam még!

Kíváncsian kezdtem lapozgatni, s azon vettem észre magam, hogy nem tudom letenni. Megpróbálom megosztani kedves Olvasóinkkal is, mi keltette föl az érdeklődésemet.

Az égigérő templomtorony szép könyv, elegáns kiadvány. Jó kézbe venni. Finom papírra nyomtatták, jó könyvszaga van. Színeiben a magyar református címer

kék, piros, fehér és arany színeit fedezzük fel. Vonzzák a tekintetet a kötet bal oldalán található templomfotók és gyermekportrék, a jobb oldalon pedig a meséket olvashatjuk a templommeséket, amelyekben életre kelnek a templomtor-

nyok, a harangok, a toronyórák, az oszlopok, a szószék, a kereszttelő-kút, az orgona, a templomkulcs. És ha már megelevenedtek, beszélgetni kezdenek egymással. Hogy miről? Az élet titkáról, értelméről, az igazságról, a hitről, a szeretetről. A mesék ismerős motívumai, a szövegekhez illő bibliai idézetek egyre közelebb hozzák az olvasó szívéhez, lelkéhez a templomokat. Először „kívülről”, a fotós eszközeivel mutatják meg, és ha ez vonzó, és ennek hatására valaki belép egy templomba, a HIT már közel jár hozzánk.

Ezek a mesék leginkább a fabulákhoz közelítenek: megtanítanak arra, hogy ne legyünk önteltek, törtető, elbizakodottak, mint az égigérő templomtorony, hanem olyanok, mint az istendicsérő énekeket zengő angyalok. Ne éljünk üres, tartalmatlan életet, mint a keresztelőkút és a templomkulcs, hanem várjuk az örömhírt – Isten mennyire szerette a világot –, és rájövünk arra, hogy szeretettel, dicsérettel még a holtfáradt, karzatokat tartó oszlopok is új erőre kapnak.

A meséken túl engem nagyon megfogtak a fotók: az önfeledt, tiszta gyermekarcok.

Az egyik elmélyülten olvasgat, a másik táncol, a harmadik pityereg, a negyedik huncutul mosolyog, az ötödik az állatkáját szorítja magához.

A portrék mellett az álomszép templomfotók: a mi templomunk erős, díszített kőoszlopa, a tatainak az arany díszítésű, hófehér falai, a szentgáli barokkos szószéke, az ácsi „kővé vált madara”, és a rám legnagyobb hatást tevő szentgyörgyvölgyi és szennai templomok festett fakazettás mennyezete, szószéke, padosrai.

Ez a gyönyörű kötet szól minden korosztályhoz. Azoknak ajánlom, akik tartalmas szórakozásra vágynak, szemlélődésre, elmélyedésre, imádságra. Karácsonykor én már biztosan ebből olvasok mesét unokáimnak: Lackónak, Marcinak, Bálintnak és Eszternek.

Tóth Bertalanné

MINDENNAPI KERESZTYÉNSÉGÜNK

„Most tiükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre...” Korinthusiaknak írt 1. levél 13,12

Lukátsi Vilma

A SZENT MARADÉK

Mi ajándékba kaptuk az időt
mint az ötezrek azt az öt kenyeret,
amiből maradt még tizenkét kosár,
miután ők már ettek eleget.

Nos úgy-ahogy leéltük életünket
egészen eddig a mai napig,
örömeinkből furcsa döbbenet lesz,
mint mikor látni kezdünk valamit,
ami eddig is szemünk előtt volt,
csak nem akartunk törődni vele,
mert az élet végtelennek tűnik,
ameddig csupa szín az eleje.

... lábunkban nagy futások remegése
orrunkban szúr egy régi halk sírás,
sok örömeinknek volt bűn-gyökere
túltengő önérzet, hangoskodás...

- Alkalmankénti felbuzdulásból
lett-e valóság valami kevés?
Csalhatatlan érveléseinknek
mekkora része volt kár és szemét?

Mi ajándékba kaptuk az Időt,
és mohón faltuk, mint a kenyeret,
ami még maradt, csak az a miénk,
mert hozzátennünk semmit sem lehet!
De azt igen, hogy átadjuk Annak,
Akitől kaptuk.

Ha lehet ma még!
Ha úgy-ahogy leéltük életünket,
hadd legyen most már szent a maradék!